

πού λές, γρηά συχαμένη; από τή ζούλιασου! Αυτό τό κορίτσι πάντοτε μέ άγαπούσε και πάντα μου ήτον άφοσιωμένο.

— Δέν έχω τίποτε νά ζηλέψω, όλεις έμείς είμαστε σκλάβεις σου και χρεωστούμε νά σε δουλεύωμε μέ πίστι και αλήθεια και μέ τό τελευταίο αίμά μας και κάθε κομματάκι νά τό φυλάγωμε καλλίτερα από τά μάτια μας. Έτσι κάνουν οι παλαιοί σου δούλοι; κι αυτοί οί νέοι πού δέ ξέρετε τί νά τους χαρίσετε, αυτοί έχουν άφοσίωσι του φειδιού. Τήν έζέστανε στην καρδιά της, κ' εκείνη ζητεί νά τήν δαγκάση!

— Ψέματα, ψέματα, ψέματα λές! Σύ'σαι φειδι. ΈΗ Μάσσα πάντα μ' άγαπούσε!

— Ωμορφη άγάπη! Μπροστά στα μάτια σας άλωπού, κι άπ' όπισω σας, σας περιγελούσε, και μέ του λόγου σου έκανε νά διασκεδάζουν όλοι στην αύλή.

— Ψέματα λές, ψέματα, ψέματα, έχιδινα.

— Μπροστά μου δά, νά σου πώ, βέβαια, δέν τολμώ, νά τά κάμη αυτά; κοπιάσετε όμως νά έρωτήσετε τά κορίτσια πού όταν ήτανε άκόμη κοριτσάκι, έβαζε έμπρός κι' όπισω της προσκέφαλα και παρέσταινε μπρός σ'όλεις πώς κάθεστε και πλαγιαζέτε και μιλιέτε. Ωμορφη άγάπη, ωμορφη άφοσίωσι! Αϊ, σεΐς! Ξέρετε πώς οί άφεντάδες μας είνε βαλμένοι στον κόσμο άντιπρόσωποι του Θεού; Και στο Θεό μπροστά δέ μπορεί νά πής ψέματα! Πέτε το λοιπόν: έδενεν ή Μάσσα προσκέφαλα για νά παραστήση τήν κυρά χονδρή;

Τό συμβεβηκός τουτο άληθώς έλαβε χώρην πρό πέντε έτών, άλλ' ή Μάσσα ούδέποτε ήθέλησε νά μιμηθή τήν κυρίαν της, διότι πράγματι τήν ήγάπα, άλλά ξένην τινά εύσαρκον γυναίκα, ήν άπαντες, οί κχ'όλην τήν έπαρχίαν οικουντες, άπεκάλου, ένεκα της παροιμιώδους κακίας της, στρίγλαν. Βλέπουσιν αϊ κορασίδες, ότι ή Ειρήνη συκοφαντεί, δέν θέλουσι νά ψευθώσιν όπως εκείνη, νά είπωμεν δέ και τήν άλήθειαν τήν έφοβούντο.— Στέκονται, σιωπώσι και συννοούνται διά του βλέμματος.

Άλλ' ή κυρία ούτε καν τας ήρώτησεν, έκλινε δέ μόνον τήν γηραιάν κεφαλήν επί του στήθους της και έξήλην ήρέμα του θαλάμου. Πολλά άκολούθως υπηρέτριαι διηγήθησαν, ότι κατά τήν στιγμήν εκείνην ήτο άξιολύπητος, ως άπορφανισθέν παιδίον. Άλλ' εκείνη ή Ειρήνη ούδένα ποτε έλυπήθη.

Άμα ως εκινήθη εκ της θέσεώς της ή κυρία, αύτη τήν ήκολούθησεν.

— Άφου πειά έβγήκανε στη μέση, λέγει, ούτε στο σπίτι σου πρέπει νά τή βάλης τή Μάσσα: είνε κλέφτρα! Έχω πού τήν παραφυλάω τώρα τόσον καιρό, και όσο είνε σπίτι μέσα, έγώ δέν εύθύνομαι. Έλατε κοπιζετε έδω, και ψάξτε μόνη σας.

Ωδήγησεν αύτην ή Ειρήνη εις τήν ιματιοθήκην της Μάσσας.

— Κάκια, Πελαγία! κραυγάζει, έλατε, ανοίξετε: έγώ σ' αύτην τήν κλεφτοφωλή, ούτε ν' άγγίξω θέλω. Βγάλετε όλα τά ρούχα!

Αϊ κορασίδες έσυρον τά συρτάρια, ήρχισαν νά διαλέγουν κάτι ρουχαλάκια, κ' έμειναν! Έντός εύτελους τινος χιτώνος κείται ζεύγος ένωτιών της κυρίας, τό όποιον ή κυρία πάντοτε μετά στοργής εκκμαρώνε!...

— Ορίστε, πού τά βλέπετε μόνη σας! λέγει ή Ειρήνη. Αύτα πειά δέν είνε δικά μου λόγια και ή πράξι είνε χειροπιαστή.

Η γηραιά κυρία ούτε προσέβλεψε καν, και μόνον εκίνησε θλιβερώς τήν κεφαλήν της και έξήλη.

— Τί ορίζετε λοιπόν νά κάμη; ήρώτησεν ή Ειρήνη.

— Νά τής κόψουν τά μαλλιά, και νά μην τήν ίδουν τά μάτια μου: σύ πήγαίνε κι' άφσή με.

Είπε τουτο ή κυρία σιγά-σιγά ως έν ρεμβασμώ, και εκλείσθη εις τόν κοιτώνά της.

Ταύτοχρόνως άπεβίωσε και ή μήτηρ της Μάσσας. Συνήχθησαν αϊ γειτόνισσαι τήν έπλυνον, τήν ένέδυσαν και τήν έτοποθέτησαν επί της τραπέζης. Η Μάσσα εκ τών πολλών δακρύων μικρού δειν έχανε τούς όφθαλμούς της. Δι' ούδενός τρόπου ήδυνήθησαν νά άποσπάσωσιν αύτην εκ της μητρός της. Περί τήν δωδεκάτην όμως ώραν, άνεμνήσθη ότι ή κυρία της ένδύεται διά τό πρόγευμα και ήτοιμάσθη νά μεταβή εκεί.

Αίφνης εισέρχεται εις τήν καλύβην ή Ειρήνη, μετά του Βασίλη—του κομμωτού του κυρίου—φέροντος ψαλλίδα, και τεσσάρων υπηρετριών.

Είδεν ή Ειρήνη τήν νεκράν, προσέβλεψε και ως νά συνεστάλη μικρόν και όμως ή μοχθηρία της υπερίσχυσε.

— Έπίσθηκες, τής λέγει, γαλιάνδρα! Για κάθησε! έπρόσταξαν νά σου κόψωμε τά μαλλιά.

Και στο παληά χρόνια, χειροτέρα καταισχύνη από τά κομμένα μαλλιά δέν είμπορούσε νά γίνη.

Η Μάσσα κατέστη ώχρά ως σουδάριον, τά δάκρυα εκέλιπον, οί δέ όφθαλμοί της ως νά κατέπεσαν έγιναν πράσινοι.

— Και γιατί;—επρόφερε σιγά.

— Γιατί, γιατί μου γεινες πολυ ξυπνητή και άξια, και φαντάσθηκες πώς μπορείς νά πέρνης από τή μύτη τήν κυρά, και έμαθες νά κλέβης!—άποκρίνεται ή Ειρήνη. Η κυρία άνοιξε μόνη της τό κομό σου, κ' ήρε μέσα εκεί, τά σκολαρίκια και της δαντέλες της.

Η Μάσσα τίποτε δέν είπεν, άλλ' επί πολλήν ώραν θεώρει τήν Ειρήνην άσκαρδαμυκτί, ούτως ώστε εκείνη έταπεινώσε τούς όφθαλμούς, άκολούθως έπλησίασε προς τήν μητέρα της, έλαβε τήν νεκράν χείρά της, περιήγαγε τό βλέμμα και είπεν:

— Άνθρωποι καλοί, νά μη βρη άνά-

παυσι στον τάφο ή μάνα μου, αν ήμαι φταιχτρα. Τίποτε ξένο πράγμα δέν έπήρα, και σε κανένα δέν έφέρθηκα βάνουσα. Κανένα φταιξιμο δέν έχω. Η Ειρήνη Μιχαήλοβνα τό ξέρει καλά πώς άδικα μέ προσβάλλει.

Κλονιζομένη ως οίνοβαρης, έπλησίασεν αύτη προς τι θρανιον, εκάθησε και ήρπασεν εκ της κεφαλής τήν κτέναν της. Ζεύγος χονδρών πλοκάμων υποζώντων κατέπεσαν και αϊ άκραι αυτών ήγγισαν τό δάπεδον.

Όλοι αϊ έν τή καλύβη γυναίκες άνεξαιρέτως εκλαιον, και αύτη μάλιστα ή Ειρήνη έγένετο λευκή, ό δέ κομμωτής ισταται ως άπολιθωμένος. Η μήτηρ αυτης δέν είχε ψυχρανθη έτι, και τό προσφιλές αυτης τεκνιον παρεδίδετο ένωπιόν της τή καταισχύνη.

— Τί κάμνεις λοιπόν, Βασίλη Παρθένιτις, τελείωσε τήν δουλειά σου γλήγορα! του λέγει σιγά ή Μάσσα και έλύθη εις δάκρυα.

Αϊ γυναίκες εκέβαλον κραυγές θρηνούσαι.

— Η κυρία τό θέλει! λέγει ή Ειρήνη, και δέν έχει θάρρος νά σηκόση τά μάτια της.

— Ψέματα λές, φειδι λυσασμένο! εκτός εκουτου άνεφώνησεν ό Βασίλης. Έσού τά κατορθώνεις αυτά, και σύ επικρανες και εκώργισες τήν κυρά! Δέ θα ντροπιάσω γώ τήν δυστυχισμένη τήν όρφανή, όχι, δέν έγιναι μπόγιας! Άφου σου ήταν γραφτό πειά, Μαρία Νικολάηβνα, νά κοπούν τά μαλλιά σου χωρίς νά φταις, έγώ δέ βάζω τό χέρι μου, κόψε τα μοναχή σου.

Έθεσεν ούτος πρό της Μάσσας τήν ψαλλίδα, υπεκλίνατο βαθέως αύτη και τή σωρή και άπετάθη προς τήν Ειρήνην.

— Πάμε, λέγει, πάμε, στρίγλα, και πρόσταξε καλλίτερα για τήν παρακοή μου, νά μέ γδάρουν μέσ' στο σταύλο. Αυτό και σένα θα διασκεδάση κ' έγώ θα ξελαφρώσω, παρ' νά άδικήσω τήν όρφανή.

Η Ειρήνη διωλίσθησεν εκ της καλύβης ως όφης.

[Έπεται συνέχεια] Α. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αϊ έν παρενθέσει τιμαί σημειούνται χάρων των έν ταίς έπαρχίαις και τω έξωτερικώ έπιθυμούντων νά άποκτήσωσιν αυτά, έλεύθερα ταχυδρομικών τελών].

«Άνθρωπος του Κότμου», Άθηναϊκή μυθιστορία, όπό Γρ. Δ. Ενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Τά Δράματα των Παρσών», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι όγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αϊ Φύλακις του Θησαυρού», μυθιστορία Έμμ. Γουζαλις. Δρ. 4,50 (4,70)

«Αϊ Νύκτις του Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)

«Αϊ Κατακόμβαι της Ιούλλης», μυθιστορία Η. Emille Chevalier. Δρ. 4,50 (4,70)

«Ο Υίος του Μοντεχρήστου», μυθιστορία εκ του γαλλικού μεταφρασθείσα (τόμοι 4) Δρ. 7 (7,50)

«Ο Διαβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail. Δρ. 4,50 (4,70)